

píše nám kárávopedagogické básně z obav o naši budoucnost a veřejně se odříká Devětsilu v Rudém právu ve jménu Proletkultu. A přece: Co děláme jiného, než že plníme jeho někdejší požadavek, totiž jdeme ruku v ruce s uměleckou avantgardou světovou? Jsme dokonce tak daleko, že nekulháme za ní o nějakou desítku let jako předchozí generace, ale jdeme jako rovnoprávní po jejím boku. Ale ovšem problém: umění a proletariát nevyřešíme agitačními řečmi o „komunistické výchově“ mladých spisovatelů. Pro proletariát může se dělat jen dobré agitační umění, jež je jediným lidovýchovným uměním. Důraz je tu na „agitační“, ne na „umění“. My však bychom rádi dělali umění. Nezatracujte nás pro to!

(Pásmo 1, č. 4, str. 6, říjen 1924)

*Blahoslavená Múzo slavného U. S. Devětsilu,
počestná Múzo Literární skupiny,
Múzo rébusů, šarád, vaudevillů,
opoziční Múzo Kalistovy menšiny —*

*V řadách těch mas, v řadách těch mas
mezi dvaceti tisíci proletáři
nikde jsem nespatrił tvůj zlatý vlas
s našminkovanou tváří.*

*Múzo má, jsi-li jaká,
netanči, nejanči při sklence vína,
třeba žes holka všelijaká,
seskoč mi z klína.*

*Nesedej s měšťáky v noci po barech,
nesrkej s nimi sladké likéry,
jestli jsi napilá, domů tě odnesu na zádech,
vyspíš se z toho v posteli.*

*Vždyť už je ráno. Vidiš tu standartu?
Dělníci z Kladna kolem nás jdou...
Můžeš-li, Múzo, pozdrav tu standartu
čapkou svou vyrudlou!*